

คำนำ

จากการที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของคนพิการและกำหนดให้ต้องมีแนวโน้มอย่างแห่งรัฐที่เกี่ยวกับผู้พิการไว้ในหลายมาตราด้วยกัน เช่น มาตรา 30 ที่กำหนดให้บุคคลย่อมเสมอ กันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่าง ในเรื่องถิ่นกำเนิด เทื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำไม่ได้ มาตรา 54 ที่กำหนดให้บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกความสาะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐและบุคคลวิกลจริตย่อมได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ และมาตรา 80 (1) ที่กำหนดให้รัฐต้องดำเนินส่งเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้พิการหรือทุพพลภาพให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและเพียงพานเองได้ รวมถึงมาตรา ๓๐๓ ที่กำหนดให้คณารัฐมนตรีต้องดำเนินการจัดทำหรือปรับปรุงกฎหมายในการกำหนดรายละเอียดเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองการใช้สิทธิและเสริมภาพให้เป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าวด้วย ประกอบกับการที่รัฐบาลได้แต่งนโนบายต่อรัฐสภาพเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2551 กำหนดแนวโน้มอย่างที่จะมุ่งเน้นแก้ไขปัญหาความยากจน จัดการกระทำการช่วยเหลือและสนับสนุน และการเลือกปฏิบัติต่อผู้พิการให้การคุ้มครองและส่งเสริมการจัดสวัสดิการทางสังคมที่เหมาะสมแก่ผู้พิการหรือทุพพลภาพให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นเพื่อนเองได้และมุ่งเน้นจัดระบบงานให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัว รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ เปริ่งใส สามารถตรวจสอบได้ ตลอดจน ส่งเสริมพัฒนาระบบบริหารผลงานและสมรรถนะของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผลในการส่งมอบบริการสาธารณะ ทำให้สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการแห่งชาติ มีความจำเป็นต้องบทวนภารกิจของสำนักงานฯ เพื่อให้สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและคำแต่งนโนบายของรัฐบาล

แม้ว่าประเทศไทยจะได้มีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 บังคับใช้อยู่แล้วก็ตาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดแนวทางและปรับปรุงวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และกำหนดสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองคนพิการเพื่อมให้เกิดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุสภาพทางกายหรือสุขภาพ รวมทั้งให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกความสาะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ แต่เมื่อประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาด้วยสิทธิคนพิการ (Convention on the Rights of Persons with Disabilities) ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2551 คณารัฐมนตรีได้มีมติ

เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2551 มอบหมายให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นหน่วยงานหลักในการประสานการดำเนินงานให้เป็นไปตามอนุสัญญา กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติเห็นว่า กฎหมายจะเป็นเครื่องมือหนึ่งในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในทุกระดับให้เป็นรูปธรรมสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อนุสัญญาฯ ด้วยสิทธิคนพิการ และนโยบายของรัฐบาล จึงเห็นสมควรศึกษาเพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เพื่อพัฒนาและดำเนินงานเชิงยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้เป็นไปตามพันธกรณีย์มีอยู่ตามอนุสัญญาฯ ด้วยสิทธิคนพิการ อันจะทำให้คนพิการได้เข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิทธิในทุกด้านโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและเพียงพอเองได้ตลอดจนให้คนพิการได้เข้ามีส่วนร่วมและเป็นพลังของสังคมได้อย่างเต็มที่ต่อไป

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติจึงได้มอบหมายให้มูลนิธิสถาบันวิจัยกฎหมายเป็นผู้ศึกษาวิเคราะห์พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อนุสัญญาฯ ด้วยสิทธิของคนพิการ และแนวนโยบายของรัฐบาล เพื่อปรับปรุงยกเว้นกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาชีวิตคนพิการ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการดำเนินงานเชิงยุทธศาสตร์ การจัดการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการและการบริหารจัดการด้านการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในทุกระดับให้มีประสิทธิภาพ

มูลนิธิสถาบันวิจัยกฎหมายได้ศึกษาพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเบริ่งเที่ยบกับอนุสัญญาฯ ด้วยสิทธิคนพิการและกฎหมายต่างประเทศ และประชุมรับฟังความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงยกเว้นกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาชีวิตคนพิการ เพื่อให้มีประสิทธิผลในการคุ้มครองและพัฒนาสิทธิคนพิการ

มูลนิธิสถาบันวิจัยกฎหมาย

มีนาคม 2553